

Η θερμούργη και ζωντανή πίστη – Κυριακή Ζ΄ Λουκά.

Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

«Θάρσει, θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέ σε».

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Δύο θαύματα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού περιγράφει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα (Λουκ. 8:41-56), αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί: Την ιατρεία της αιμορροούσας γυναίκας και την ανάσταση της θυγατέρας του αρχισυναγώγου Ιαείρου. Και τα δύο μεγάλα, αλλ' ασφαλώς το δεύτερο πολύ μεγαλύτερο και θαυμαστότερο του πρώτου.

Ο Κύριος, στον δρόμο για το σπίτι του Ιαείρου, του Ιουδαίου αρχισυναγώγου που τον κάλεσε με δάκρυα και πίστη να θεραπεύσει τη μελλοθάνατη θυγατέρα του, συναντά πλήθη ανθρώπων: «Οι όχλοι συνέπνιγον αυτόν». Τόσο ασφυκτικά τον κύκλωναν οι όχλοι, που σαν να τον πνίγανε, με τον συνωστισμό, τα σπρωξίματά τους. Όλοι θέλανε να τον δούνε, να τον θαυμάσουν. Γιατί όλοι είχαν ακούσει και ιδεί θαυμαστά γεγονότα στο πρόσωπό Του. Μα σωστά, δηλαδή με ακράδαντη πίστη, ελπίδα, μόνο μία ψυχή τον πλησίασε ήσυχα και ταπεινά μέσα σ' εκείνο το πλήθος: Μία βασανισμένη για δώδεκα χρόνια γυναίκα, που έπασχε από ανίατη αιμόρροια, που κανένας ιατρός δεν είχε κατορθώσει να θεραπεύσει, παρόλο

που ό,τι είχε και δεν είχε το είχε ξοδεύσει σ' αυτούς. Αλλ' ήταν παρών ο μέγας, ο αληθινός Ιατρός. Και μόλις με τέτοια πίστη άγγιξε από πίσω το κάτω μέρος του χιτώνα Του, αμέσως έλαβε τη Χάρη, την ίαση. Και ο Χριστός – τι παράδοξο! – ρωτάει αμέσως: «Ποιος με άγγιξε;»

Παραξενεύονται όλοι για την ερώτησή Του. Και ο Πέτρος, ο πάντοτε ζωηρός, που πάντα προέτρεχε, αμέσως απαντάει: «Κύριε, οι όχλοι σε συνθλίβουν απ' τα σπρωξίματα, και ρωτάς ποιος σε άγγιξε;» Μα ο Χριστός ήξερε γιατί ερωτούσε: Για να μη μείνει το θαύμα κρυμμένο, ούτε και απαρατήρητη η πίστη της ευλογημένης εκείνης ψυχής. Κι αυτή, τρέμοντας και φοβισμένη, αποκαλύπτει το γεγονός της θαυμαστής της ίασης μπροστά σ' όλο το πλήθος, για να ακούσει τη γλυκεία του Δεσπότη φωνή να την επιβραβεύει και επαινεί: «Μη φοβάσαι, θυγατέρα μου, η πίστη σου στάθηκε σωτηρία σου. Πήγαινε ειρηνικά στο σπίτι σου».

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τον λόγο Του ο Κύριος, και έρχεται κάποιος απ' το σπίτι του Ιαείρου και του φέρνει το θλιβερό μήνυμα: «Μην ταλαιπωρείς πια τον άγιο Διδάσκαλο και Ιατρό. Πέθανε ήδη η κόρη σου!» Μα ο Κύριος δεν αφήνει τον καλό Ιάειρο αστήρικτο. Τον στερεώνει και πάλι στην πρώτη του πίστη: «Μη φοβάσαι, παιδί μου. Μόνο κράτα την πίστη σου γερά και θα σωθεί το κορίτσι σου»! Η πίστη και πάλι θριάμβευσε: Ο Κύριος ανέστησε τη νεκρή σαν από ύπνο. Και, για να επιβεβαιώσει αμέσως το θαύμα, πως δεν ήτανε φαντασία, πρόσταξε να της δώσουνε κάτι να φάει.

Η πίστη λοιπόν, αδελφοί, είναι ο απαραίτητος αγωγός της Χάρης του Θεού στον άνθρωπο: Χωρίς πίστη, ούτε τον Θεό ευαρεστούμε, ούτε και λαμβάνουμε τίποτα απ' Αυτόν. Οι όχλοι, που ακολουθούσαν τον Χριστό, του πρόσφεραν συνήθως τιμή σωματική. Η αιμορροούσα Του πρόσφερε ευλάβεια και λατρεία του νου και της καρδιάς της. Αυτό ζήτησε στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός, αυτό και στην Καινή Διαθήκη: Την πίστη και αγάπη σ' Αυτόν, «εξ όλης της ψυχής, εξ όλης της ισχύος και εξ όλης της διανοίας».

Αλλά, θα ερωτήσει κάποιος, πώς θα αποκτήσουμε τη θερμουργή και ζωντανή πίστη; Ο καλοπροαίρετος άνθρωπος, βλέποντας τη φύση, την κτίση, τη δημιουργία, οδηγείται στον Δημιουργό. Τι είπε ο πρώτος Αμερι-

κανός αστροναύτης, όταν πριν πενήντα περίπου χρόνια βγήκε στο διάστημα; Τι απάντησε, όταν κάποιοι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν ειρωνικά, αν είδε πουθενά τον Θεό; «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δε χειρών Αυτού αναγγέλλει το στερέωμα» (Ψαλμ. 18:2). Και φυσικά η πίστη αυτή αυξάνει με τον προσωπικό αγώνα του πιστού, Χάριτι Θεού. Όταν ο άνθρωπος έχει μάτια πνευματικά, θα βλέπει παντού, γύρω του, στη ζωή του, την παρουσία και Πρόνοια του Θεού. Και στην πίστη, αδελφοί, ο άνθρωπος βρίσκει φως, χαρά, ειρήνη, ανάπαυση ψυχής. Πληροφορείται αισθητά, ανάλογα με την πρόοδό του, την παρουσία του Θεού. Ενώ, αντίθετα, στην απιστία και εμπαθή ζωή, ο άνθρωπος γεμίζει σκοτάδι, λύπη, ταραχή. Σημείο, ότι ζει και φρονεί λανθασμένα.

Ας παρακαλούμε και εμείς, αγαπητοί μου αδελφοί, τον Χριστό, όπως ο πατέρας εκείνος του σεληνιαζομένου παιδιού, να μας αυξάνει και ενισχύει την πίστη: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία». Ας κρατούμε πάντοτε και παντού γερά την πίστη μας, μάλιστα στις δύσκολες μέρες, που επέτρεψε η αγάπη του Θεού να ζούμε. Κι Αυτός είναι εύσπλαχνος και ελεήμων. Δεν θα μας εγκαταλείψει, ούτε στην πρόσκαιρη τούτη ζωή, ούτε στη μέλλουσα, αν ζούμε κατά το θέλημά Του. Και θα μας αξιώσει, αν έτσι ζούμε, εν ημέρα Κρίσεως, της μακαρίας Του εκείνης φωνής: «Ευ, δούλε, αγαθέ και πιστέ, είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου». Αμήν! Γένοιτο, Κύριε!

**Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακειμ.
Πρωτοσύγκελος της Ι.Μ. Μόρφου.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>